

Věra Pazderková

Osmdesátiletá žena, matka tří dětí, babička čtyř vnoučat a nyní vdova. Miluje knihy a turistiku, žije aktivně, stále ještě pracuje pro radost svou a radost přátel v Klubu českých turistů.

Narodila se v Praze a dětství prožila uprostřed velké rodiny s rodiči, babičkou a dědečkem, sourozenci a s rodinou strýčka. Rodiče ji nerozmazlovali. Sami byli sportovci, milovali vodní sporty a pěstovali pěší turistiku. Záhy ji přivedli do Sokola, aby se sportování stalo i její životní zálibou. Sportuje dodnes. Rané zážitky z dětství spojuje s válkou.

Válečné dítě

Jsem válečné dítě, říká. Na tuto dobu mám hluboké vzpomínky. Jako patnáctiletá dívka jsem koncem dubna 1945 zažila jeden z nezapomenutelných náletů na Prahu. Když sirény ohlásily konec náletu, byly všechny děti ze školy poslány domů. Bydleli jsme nedaleko vlakového nádraží Praha – Bubny. Maminka mě uvítala slovy: „Chvátej, půjdeš se mnou na nádraží, přijel tam vlak s vězni z koncentráku“. Ten den připravila k obědu hrách, slila z něj vodu, trochu ho omastila, popadla naběračku a s hrncem jsme se vydaly na nádraží. Stály tu vagony plné vyzábělých mužů v pruhovaných hadrech. Maminka nabírala hrách vařečkou a rozdávala jim ho do nastavených dlaní a čepic. Na tváře ubožáků nikdy nezapomenu.

Putování s knihami

Od mládí jsem milovala knihy, které se staly součástí mého povolání i osobního života. Po maturitě jsem studovala na Karlově univerzitě v Praze knihovnictví a po té nastoupila jako odborná knihovnice do Národní knihovny. Zde, „uvězněná“ ve sklepních místnostech jsem záhy pochopila, že takhle žít nemohu a nechci. Pomohla mi snad náhoda?

V časopise „Čtenář“ jsem se dočetla, že v Českém Krumlově stojí v garáži pojízdná knihovna a není nikdo, kdo by s ní jezdil do terénu, neboť knihovník odešel na vojnu. Okamžitě jsem se rozhodla.

Knihovnicí v Českém Krumlově

V roce 1951 jsem opustila Prahu a stala se knihovnicí v Českém Krumlově. S řidičem autobusu „Praga“ upraveném na knihovnu jsme objížděli české pohraničí, které bylo dosídlováno přistěhovalci z Rumunska, Maďarska a Slovenska. Byli ti lidé často negramotní, kteří ani česky mluvit neuměli. Mluvit a číst je učily jejich děti, které chodily do českých škol. Přes ně se nám dařilo zájem rodičů o knihy vzbudit. Odlehlé vesnice byly zdevastované, domy s vytloučenými okny zcela opuštěné. Jen projíždějící autobus spojoval konec světa se světem civilizovaným. Silnice tu téměř nebyly, polní cesty byly obtížně sjízdné i za dobrého počasí. V zimě jsme s sebou vozili kbelík s pískem a lopatou na odhazování sněhu ze zasypaných cest. Často jsme vlastními silami opravovali nepojízdný autobus a vyměňovali jeho „píchlé“ kolo.

Poslem nových zpráv

Na střeše autobusu byl amplion, který oznamoval příjezd knihovny. Lidé se scházeli, vybírali si knihy, povídali si, zpívali písně a na prostěradle zastupujícím promítací plátno pověšené na vratech stodoly sledovali film. Přivázeli jsme jim radost a pohodu.

Dávno po té, co jsem přestala být knihovnicí putující v pohraničí, jsem v Českém Krumlově potkávala „své“ čtenáře z pojízdné knihovny. Stále mě poznávají a hlásí se ke mně.

Společné zážitky

Měli jsme rádi knihy, mnozí z nás i sportování. V pohybu a s přáteli žijeme i dnes. Pořádáme turistické výlety po Čechách, touláme se příhraničím Rakouska i Německa. Vedeme k lásce k lidem, dětem, k přírodě, turistice i vodním sportům i své děti. Na cestě životem hledáme a nalézáme přátele.

Přátelství mi vrací životní sílu, naplňuje pocitem jistoty a rovnováhy a dodává mi dobrou náladu.

MUDr. Alena Rezková